

Marcellus

Achterstanden

Soms droom ik. Nu ook. Ik droom van een land waar geen achterstanden meer bestaan.

We moeten ons zorgen maken over het basisonderwijs. Ongeveer een op de drie kinderen blijkt een leerachterstand te hebben. Er wordt door het ministerie van onderwijs veel geld gestoken in het bestrijden van deze onderwijsachterstanden. De resultaten vallen echter tegen. We moeten ons zorgen maken over Nederland, waar momenteel meer dan honderd probleemwijken zijn. Een wijk is een probleemwijk, wanneer er een grote concentratie is aan mensen met een maatschappelijke achterstand. En ik droom van een land waarin geen achterstanden meer bestaan. Er moet nog veel, heel veel gebeuren om mijn droom werkelijkheid te laten worden. Politici zouden zeggen: er moet nog meer geld worden vrijgemaakt. Volgens mij is dit niet de oplossing, want: wat is eigenlijk een achterstand in leren en wat een maatschappelijke achterstand? Achterstand is een begrip uit de sport. In een hardlooptwedstrijd bijvoorbeeld gaat het erom, wie er als eerste over de finish komt. In een hardlooptwedstrijd gaat het erom je concurrenten op achterstand te zetten. Heb je pech, ben je minder snel, is je conditie minder goed: dan loop je de kans om achterstand op te lopen op degenen die meer geluk hebben, die sneller zijn of een betere conditie hebben.

Ik vind het eng om het woord achterstand te gebruiken in het onderwijs, of voor de situatie waarin mensen leven. Op deze manier worden mensen vergeleken met een of ander beeld van hoe de mens hoort te zijn. De snelheid van de 'normale' mens wordt de graadmeter, maar wie bepaalt wat die snelheid is? Dan wordt het eng, omdat mensen niet meer anders mogen zijn.

Daarom droom ik liever van een land waarin geen achterstanden meer bestaan, omdat het woord gewoon niet meer wordt gebruikt om mensen met elkaar te vergelijken.